

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Dagmar Štullerovou v právní věci **žalobkyně: R.Č, „X“**, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č.p. 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2007, č.j. 1954/SZ/2007, ev.č. 97649/2007, ve znění rozhodnutí ze dne 17. 8. 2007, č.j. 1954/SZ/2007, ev.č. 151781/2007,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 28. 5. 2007, č.j. 1954/SZ/2007, ev.č. 97649/2007, ve znění rozhodnutí ze dne 17. 8. 2007, č.j. 1954/SZ/2007, ev.č. 151781/2007, a rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 27. 4. 2007, č.j. 29658/2007/MOS, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 8. 2007 č.j. 42 Cad 153/2007-15 žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2007, č.j. 1954/SZ/2007, ev.č. 97649/2007, ve znění rozhodnutí ze dne 17. 8. 2007, č.j. 1954/SZ/2007, ev.č. 151781/2007, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu ze dne 27. 4. 2007, č.j. 29658/2007/MOS, kterým jí byla s odkazem na ust. § 33, § 61 a § 76 zák. č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v platném znění (dále jen „zákon o pomoci v hm. nouzi“), přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení od 1. 2. 2007 ve výši 50,-Kč měsíčně.

V žalobě uvedla, že s napadeným rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a napadá jej v plném rozsahu. Předně žalobkyni není jasné, na základě čeho dospěl žalovaný k závěru, že za únor 2007 činily odůvodněné náklady na bydlení v její rodině 3.729,-Kč a odůvodněné náklady na energie 593,20 Kč. Navíc toto tvrzení je zcela nepravdivé, neboť ve skutečnosti za toto období odůvodněné náklady na bydlení v rodině žalobkyně na 7 osob činily částku 4.195,-Kč a odůvodněné náklady na energie 1.680,-Kč. Dle žalobkyně žalovaný zcela překroutil dikci ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi, když dospěl k závěru, že její manžel nemá nárok na dávky pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení – ve smyslu ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi, jelikož prý podmínku trvalého pobytu nesplňuje, a proto je se v dotýcném období rodina žalobkyně skládala toliko ze 6 posuzovaných osob. Žalobkyně je však přesvědčena o tom, že dle výslovné dikce ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi, nárok na dávky pomoci v hmotné nouzi mají nejen osoby s trvalým pobytem na území České republiky [§ 5 odst. 1 písm. a)], nýbrž rodinní příslušníci občanů členských států Evropské unie, od kterých povolení k trvalému pobytu pro účely vzniku nároku na předmětné dávky požadováno není a postačuje pouze hlášení k pobytu na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce [§ 5 odst. 1 písm. e)]. Její manžel sice nemá v České republice povolení k trvalému pobytu, avšak je rodinným příslušníkem několika občanů členského státu Evropské unie a je hlášen na území České republiky k pobytu dle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, a tudíž nepochybně má nárok na dávky pomoci v hmotné nouzi a rovněž i na všechny ostatní dávky a služby sociální péče dle výslovného znění ust. § 103 odst. 1 věta druhá zák. č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, v platném znění (dále jen „zákon o soc. zabezpečení“). Žalobkyni není zřejmé, proč žalovaný posuzoval nárok jejího manžela na dotýcnou dávku pouze z hlediska ust. § 5 odst. 1 písm. a) a proč odmítl přihlídnout k písmenům b), c), d) a e) téhož paragrafu a odstavce zákona o pomoci v hm. nouzi. Žalovaný si přitom protirečí, pokud uvádí, že rodina žalobkyně se skládá ze 7 společně posuzovaných osob a že všechny tyto osoby jsou shodně hlášeny na její adrese k trvalému pobytu, a následně uvádí, že dotýcná dávka je poskytována pouze 6 osobám, protože manžel žalobkyně prý podmínku trvalého pobytu nesplňuje. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že je možné vycházet pouze z toho, že její rodina se buď skládá ze 7 společně posuzovaných osob a tudíž předmětná dávka musí být poskytnuta všem 7 osobám, nebo se skládá ze 6 společně posuzovaných osob a za tohoto stavu pak nesmí být přihlíženo k příjmům manžela žalobkyně.

Dále žalobkyně namítla, že žalovaný v rámci odvolacího řízení ačkoliv připustil, že prvoinstanční rozhodnutí neodpovídá ust. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), tak současně konstatoval, že toto pochybení souvisí s programovým zpracováním dat, a proto nemůže ovlivnit správnost přezkoumávaného

rozhodnutí. Žalovaný v rámci odvolacího řízení sice mohl odstraňovat vady řízení vzniklé před prvoinstančním správním orgánem, ovšem není oprávněn nahrazovat zcela neexistující odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí svým odůvodněním. V návaznosti na právě uvedené žalobkyně podotkla, že jí není známo, zda kalkulační list jí může být kdykoliv v průběhu správního řízení předložen k nahlédnutí či nikoliv. Dle jejího přesvědčení však tato kalkulace musí být rovněž součástí rozhodnutí a musí být rovněž řádně zdůvodněna.

A konečně žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí bylo doručeno toliko jí a nikoliv jejímu zástupci, třebaže do správního spisu byla dne 28. 2. 2007 založena plná moc pro jejího manžela k zastupování, která byla navíc součástí žádosti o dotyčnou dávku. V rozporovaném rozhodnutí se přitom nepravdivě uvádí, že ze správního spisu nevyplývá, že by do správního spisu zakládala plnou moc pro svého manžela. Správní rozhodnutí obou stupňů tak trpí nedostatkem doručení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro nedůvodnost, neboť žádost žalobkyně o dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení - byla vyhodnocena pomocí aplikačního programu automatizovaného zpracování údajů. Díky programovému zpracování dat pak sice odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídá ust. § 68 odst. 3 správního řádu, nicméně to nemůže ovlivnit správnost přezkoumávaného rozhodnutí.

Dále žalovaný podotkl, že výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení připadajících na kalendářní měsíc sníženou o příspěvek na bydlení ze systému státní sociální podpory náležející za předchozí kalendářní měsíc a mezi částkou, o kterou příjem osoby a společně posuzovaných osob zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí společně posuzovaných osob. Do odůvodněných nákladů na bydlení se přitom započítává nájemné až do výše cílového nájemného a pravidelné úhrady za služby bezprostředně spojené s užíváním bytu, popř. obdobné náklady spojené s družstevní a vlastnickou formou bydlení, a také úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií. Úhradou služeb bezprostředně spojených s užíváním bytu se pak rozumí úhrada za ústřední vytápění a za dodávku teplé vody, za úklid společných prostor v domě, za užívání výtahu, za dodávku vody z vodovodů a vodáren, za odvádění odpadních vod kanalizacemi, za osvětlení společných prostor v domě, za odvoz tuhého komunálního odpadu, za vybavení bytu společnou televizní a rozhlasovou anténou, popř. další prokazatelné a nezbytné služby související s bydlením. A úhradou prokazatelné nezbytné spotřeby energií se pak rozumí úhrada dodávky a spotřeby elektrické energie, plynu, popř. výdaje na další druhy paliv, a to ve výši, která je v místě obvyklá. Výše cílového nájemného se stanoví jako součin cílové hodnoty měsíčního nájemného platné pro daný kalendářní rok a stanovené podle zvláštního předpisu a podlahové plochy bytu. Výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií se stanovuje jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií.

V případě žalobkyně z kalkulačního listu pro doplatek na bydlení vyplývá, že částka na živobytí všech společně posuzovaných osob (a to v počtu 7) pro účely doplatku na bydlení (počítány všechny osoby, které jsou v bytě na adrese trvalého pobytu žadatele společně s ním hlášeny k trvalému pobytu) činí 14.840,-Kč. Příjem pro nárok vypočtený i použitý pak představoval 9.917,-Kč. Součet teoretických výší dávek – příspěvek na živobytí – byl stanoven ve výši 3.011,-Kč. V této souvislosti žalovaný poznamenal, že manžel žalobkyně nemá nárok ve smyslu ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi na příspěvek na živobytí

a doplatek na bydlení, jelikož neplní podmínku trvalého pobytu, a proto podmínku trvalého pobytu v případě žalobkyně plní pouze 6 osob. V posuzovaném období příspěvek na bydlení činil 1.723,-Kč, odůvodněné náklady na bydlení 3.729,-Kč, odůvodněné náklady na energie 593,20 Kč, přičemž do nákladů na bydlení se pro účely doplatku na bydlení nezapočítávají prostředky plynoucí do fondu oprav ani prostředky použité v rámci pravidelných splátek. Dále žalovaný uvedl, že kalkulační list může být kdykoliv prvoinstančním správním orgánem předložen žalobkyni.

Závěrem žalovaný zmínil, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně pro řízení doložila k zastupování plnou moc pro další osobu. Navíc žádost je podepsaná žalobkyní, stejně tak i námitky i odvolání byly podány žalobkyní.

V následně učiněné replice žalobkyně opětovně vyjádřila nesouhlas s názorem žalovaného, že její manžel nemá nárok ve smyslu ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi na příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení, protože prý nesplňuje podmínku trvalého pobytu. Zdůraznila, že její manžel má nárok na příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení dle výslovného znění ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi. Žalobkyně a jejich 5 dětí jsou totiž od narození státními občany České republiky a tedy jsou i občany Evropské unie. Její manžel, který je současně i otcem jejich 5 dětí je proto rodinným příslušníkem občana Evropské unie a jelikož je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, má tak nárok na příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení a jejich výplatu, protože nárok na jejich výplatu má žalobkyně a děti. Na podporu tohoto názoru žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č.j. 4 Ads 40/2008-73, kterým byl výslovně uznán nárok manžela žalobkyně na evidenci na Úřadu práce v Mostě, kde jej odmítali zaevidovat ze stejných důvodů, z jakých žalovaný odmítá uznat jeho nárok na dávky a služby sociální péče, potažmo dávky pomoci v hmotné nouzi.

Na tomto místě soud podotýká, že v dané věci již jednou Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval usnesením ze 6. 8. 2007 č.j. 42 Cad 153/2007-15, kterým byla žaloba dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), s odkazem na ust. § 68 písm. e) v návaznosti na ust. § 70 písm. f) s.ř.s. odmítnuta, když soud tehdy shledal, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu. Toto usnesení soudu ovšem bylo ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2008 č.j. 3 Ads 100/2008-40, zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení s tím, že žalobou napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť je zcela nepochybné, že se nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno podřadit po některou z kompetenčních výluk uvedených v § ust. 70 písm. a) až f) s.ř.s.

Respektujíc shora predestřený názor Nejvyššího správního soudu v intencích ust. § 110 odst. 3 s.ř.s. soud tedy v dalším soudním řízení učinil přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené

lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Předně se soud zabýval námitkou žalobkyně, že správní rozhodnutí obou stupňů trpí nedostatkem doručení, když byla doručena toliko jí a nikoliv jejímu manželovi jakožto zplnomocněnému zástupci, neboť bez náležitého doručení by žalobou napadené rozhodnutí nebylo v právní moci a tedy by nemohlo být bez dalšího podrobeno soudnímu přezkumu. Po zevrubném prostudování obsahu správního spisu, jenž byl předložen žalovaným, ovšem tuto námitku soud neshledal jakkoliv opodstatněnou. Správní spis totiž neobsahuje jediný doklad o tom, že by žalobkyně byla v řízení před správními orgány obou stupňů zastoupena svým manželem na základě udělené plné moci. Ve správním spise není založena žádná plná moc k zastupování žalobkyně pro dotyčné správní řízení jinou osobou včetně jejího manžela p. J.Č. Rovněž tak v řádně vedeném přehledu obsahu správního spisu není žádná zmínka o nějaké plné moci k zastupování žalobkyně v dotyčném správním řízení. Skutečnosti, že žalobkyně v daném správním řízení nebyla nikým zastoupena, odpovídá i fakt, že veškerý kontakt se správními orgány po celou dobu řízení vykonávala sama žalobkyně – žádost o doplatek na bydlení, v průběhu řízení písemně uplatněné námitky proti postupu správního orgánu a odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí podávala sama žalobkyně, přičemž i v této souvislosti přebírala od žalované strany veškeré písemnosti, které jí byly zasílány prostřednictvím pošty. Na tomto místě je třeba podotknout, že v žádosti o doplatek na bydlení podané dne 28. 2. 2007 je sice v rubrice nazvané „zástupce žadatele“ uvedeno jméno manžela žalobkyně a jeho údaje, ovšem na dotyčnou žádost manžel žalobkyně se nepodepsal, když tak učinila výlučně žalobkyně, a proto dle názoru soudu takto vyplněnou žádost nelze současně považovat i za řádné zplnomocnění manžela žalobkyně k jejímu zastupování pro správní řízení o této žádosti. Soud přitom neshledal, že by žalobkyně byla nějak zkrácena na svých právech v důsledku toho, že žalovaná strana v rámci řízení o žádosti o doplatek na bydlení jednala výlučně přímo se žalobkyní, jakožto účastnicí správního řízení, a nikoliv prostřednictvím jejího manžela. Veškerými podáními žalobkyně se žalovaná strana řádně zabývala, přičemž žalobkyni tímto postupem nebylo upřeno ani právo na řádné odvolací řízení před žalovaným ani právo na soudní přezkum žalobou napadeného rozhodnutí. Pro úplnost k této námitce soud dodává, že pokud žalobkyně měla vůli být zastoupena v dotyčném správním řízení svým manželem, nic jí nebránilo v tom, aby žalovanou stranu na tuto skutečnost v průběhu tohoto řízení výslovně upozornila spolu s doložením náležitě udělené plné moci svému manželovi pro předmětné řízení.

Dále se soud zabýval tím, zda žalovaný pochybil, pokud v rámci odvolacího řízení připustil, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí neodpovídá ust. § 68 odst. 3 správního řádu. K této námitce soud uvádí, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je skutečně velmi strohé, pokud se jedná o uvedení všech skutečností, které byly podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí, a proto neodpovídá požadavkům, jež na odůvodnění správních rozhodnutí klade ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Strohost odůvodnění byla nepochybně zapříčiněna tím, že žádost žalobkyně o dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení - byla zpracovávána pomocí aplikačního programu automatizovaného zpracování údajů, což prvoinstančnímu správnímu orgánu bylo uloženo ust. § 52 odst. 3 zák. o pomoci v hm. nouzi. Údaje, které vedly prvoinstanční správní orgán k vydání rozhodnutí o přiznání doplatku na bydlení žalobkyni za měsíc únor 2007 ve výši 50,-Kč, jsou však obsaženy v kalkulačním listu, jenž

byl zpracován pro účely dotyčného správního řízení a jenž tvoří nedílnou součást obsahu správního spisu. Dle názoru soudu zpracovaný kalkulační list nemusel být součástí prvoinstančního rozhodnutí, nicméně žalobkyně jako účastník řízení se v rámci tohoto správního řízení v intencích ust. § 38 odst. 1 správního řádu nepochybně mohla domáhat nahlédnutí do správního spisu včetně nahlédnutí do kalkulačního listu. Za situace, kdy prvoinstanční rozhodnutí zpracované pomocí aplikačního programu automatizovaného zpracování údajů bylo dosti kusé, avšak údaje, z nichž vzešlo, byly podchyceny ve správním spise, zejména díky jejich podrobnému rozvedení v kalkulačním listě, přičemž žalovaný neměl pochybnosti o správnosti těchto údajů, má soud za to, že žalovaný v rámci odvolacího řízení nebyl nucen bez dalšího přikročit ke zrušení dotyčného prvoinstančního rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění. Dle názoru soudu byl žalovaný v daném případě namísto toho oprávněn v odůvodnění svého rozhodnutí blíže rozvést důvody, které vedly prvoinstanční správní orgán k vydání rozhodnutí přiznat žalobkyni za měsíc únor 2007 doplatek na bydlení ve výši 50,-Kč měsíčně, což také žalovaný učinil.

V návaznosti na právě uvedené a skutečnost, že žalobkyně namítala, že jí není zřejmé, na základě čeho žalovaný dospěl k odlišnému vyčíslení za měsíc únor 2007 odůvodněných nákladů na bydlení a na energie, soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného neshledal zatížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s. v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění. Již shora bylo poznamenáno, že žalovaný ve svém rozhodnutí blíže uvedl důvody, pro které bylo rozhodnuto o přiznání doplatku na bydlení žalobkyni za měsíc únor 2007 ve výši 50,-Kč měsíčně. Žalovaný přitom detailně předeštel právní úpravu, která dle jeho názoru na dotyčný případ dopadá, dále podrobně zmínil, jaké výdaje se započítávají a nezapočítávají pro účely doplatku na bydlení, vedle toho přesně vyčíslil i jednotlivé částky, z nichž bylo při stanovení výše doplatku na bydlení vycházeno, a také výslovně vyjádřil přesvědčení, že při výpočtu doplatku na bydlení činil počet společně posuzovaných osob 7, zatímco za osoby v hmotné nouzi bylo uznáno jen 6 osob. Takto koncipované rozhodnutí dle názoru soudu proto nebylo nutné rušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatečné zdůvodnění.

Jelikož rozhodnutí žalovaného nebylo soudem vyhodnoceno jako nepřezkoumatelné, mohl se soud zabývat i tím, zda při stanovení výše doplatku na bydlení za měsíc únor 2007 v případě žalobkyně žalovaná strana správně dovodila, že okruh společně posuzovaných osob činí 7, jenž tvoří žalobkyně, její manžel – p. J.Č. a jejich 5 nezletilých dětí, zatímco za osoby v hmotné nouzi je třeba uznat jen 6 osob, a to pouze žalobkyni a jejich 5 nezletilých dětí, když manžel žalobkyně nesplňuje nárok na příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení ve smyslu ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi pro nenaplnění podmínky trvalého pobytu.

Výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc pro daný případ činí dle ust. § 35 písm. b) zákona o pomoci v hm. nouzi rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení připadajících na kalendářní měsíc sníženou o příspěvek na bydlení náležející za předchozí kalendářní měsíc a částkou, o kterou příjem osoby a společně posuzovaných osob zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí převyšuje částku živobytí společně posuzovaných osob.

V daném případě nebylo mezi žalobkyní a žalovaným žádného sporu ohledně vymezení okruhu společně posuzovaných osob v počtu 7 osob při stanovení výše částky živobytí společně posuzovaných osob. S tímto počtem osob se ztotožňuje i soud, přičemž těchto 7 osob představuje žalobkyně, její manžel – p. J.Č. a jejich 5 nezletilých dětí, neboť spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.

Soud se však neztotožnil s názorem žalovaného, že při výpočtu výše doplatku na bydlení za měsíc únor 2007 je třeba do okruhu oprávněných osob dle ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi, tj. osob majících nárok na příspěvek na živobytí a na doplatek na bydlení při splnění zákonných podmínek, zahrnout již pouze žalobkyni a jejích 5 nezletilých dětí a nikoliv i jejího manžela. Soud je toho názoru, že manžel žalobkyně do tohoto okruhu oprávněných osob spadá, a to ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi. Dle toho ustanovení se totiž za oprávněné osoby považují i rodinní příslušníci občana členského státu Evropské unie, pokud je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplyvá-li mu nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství.

V návaznosti na právě uvedené je pro předmětnou věc podstatné to, že mezi žalobkyní a žalovaným nebylo žádného sporu ohledně údajů uvedených v žádosti o doplatek na bydlení podané dne 28. 2. 2007, a to pokud se jedná o žalobkyni – že je česká státní občanka, a pokud se jedná o manžela žalobkyně – p. J.Č. - že je státním příslušníkem Ruské federace a že oba společně se svými 5 nezletilými dětmi bydlí v České republice, na adrese Zd. Fibicha 2706, Most. Vedle toho je soudu z jeho úřední činnosti známo, že manžel žalobkyně je hlášen na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, což ostatně nikterak nerozporoval ani žalovaný. Všechny tyto skutečnosti, tj. že manžel žalobkyně je sice z nečlenského státu Evropské unie, ovšem zároveň je díky uzavření sňatku se žalobkyní, která je občanem České republiky a tedy nepochybně i občanem Evropské unie, rodinným příslušníkem občana členského státu Evropské unie, pak vedly soud k závěru, že v předmětné věci při výpočtu výše doplatku na bydlení za měsíc únor 2007 měl být manžel žalobkyně zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi.

Shora citované ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hm. nouzi přitom nelze vykládat tak, že se vztahuje jen na rodinné příslušníky osob, kteří jsou občany jiných členských států Evropské unie. Při tomto výkladu by totiž při stanovení výše doplatku na bydlení nesporně docházelo k diskriminaci českých občanů, jejichž rodinní příslušníci jsou z nečlenského státu Evropské unie, oproti rodinným příslušníkům (kteří jsou také z nečlenského státu Evropské unie) občanů jiného členského státu Evropské unie než je Česká republika. Soud má za to, že občané České republiky musejí mít stejná práva jako občané jiných členských států Evropské unie a stejná práva musí mít i jejich rodinní příslušníci. Pokud by tomu tak nebylo, tj. v České republice by byli bez jakéhokoliv rozumného důvodu zvýhodňováni cizinci, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů jiného členského státu Evropské unie, oproti cizincům, kteří jsou rodinnými příslušníky občana České republiky, docházelo by k nepřipustné diskriminaci občanů České republiky v podobě zhoršení jejich postavení oproti ostatním občanům Evropské unie při výpočtu výše doplatku na bydlení popř. při vzniku nároku na doplatek na bydlení vůbec, neboť v těchto případech se postavení rodinných příslušníků nepochybně navzájem ovlivňují a prolínají. S takovýmto rozlišováním mezi občany České republiky a ostatními občany Evropské unie nelze souhlasit i s ohledem na čl. 17 Smlouvy o založení Evropských společenství, podle něhož občané České republiky a občané ostatních členských států představují jednotnou skupinu občanů Evropské unie. Na tomto místě soud podotýká, že obdobně se ohledně nepřipustné diskriminace občanů České republiky v podobě zhoršení jejich postavení oproti ostatním občanům Evropské unie, a to v souvislosti s evidováním jejich rodinných příslušníků z nečlenského státu Evropské unie

jako uchazečů o zaměstnání, vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2008 č.j. 4 Ads 40/2008-73, na nějž poukazovala žalobkyně.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, tedy soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nezákonná, neboť při stanovení výše doplatku na bydlení za měsíc únor 2007 v případě žalobkyně správní orgány obou stupňů nesprávně zaujaly názor, že manžel žalobkyně neměl být zahrnut do okruhu oprávněných osob ve smyslu ust. § 5 zákona o pomoci v hm. nouzi. Soud proto obě výše specifikovaná rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu výše uvedeným.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti proti výše zmiňovanému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, když žalovaný neměl úspěch ve věci a žalobkyně, která sice ve věci zaznamenala úspěch, k výzvě soudu žádné náklady řízení nevyčísliła a navíc jí ani dle obsahu soudního spisu žádné náklady řízení nevznikly.

O osvobození žalobkyně od povinnosti k zaplacení soudního poplatku soud nerozhodoval, neboť předmětné soudní řízení je ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. a) zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ze zákona osvobozeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. července 2010

JUDr. Dagmar Štullerová v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová